

Uit evenwicht

HETTY
LUITEN

UIT EVENWICHT

Hetty Luiten

*UIT
EVENWICHT*

Westfriesland

www.kok.nl
www.hettyluiten.nl

ISBN 978 90 205 2926 5
NUR 340

Omslagontwerp: Julie Bergen
© 2009 Hetty Luiten/Uitgeverij Westfriesland, Kampen

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

‘*Si! Si! Naturalmente. D’accordo. Si. Mille grazie. Ciao!*’ Met fonkelende ogen legde Cynthia de hoorn op het toestel. ‘*Yes!*’ siste ze en sloeg van vreugde met haar vlakke hand op haar bureau. ‘*Yes!*’ Het liefst maakte ze een rondedansje, maar dat ging helaas niet. Niet overdag, als ze de koele, zakelijk accountmanager Export was. Ze streek glimlachend over haar strak naar achteren gekamde blonde haren, die in een knotje bijeengebracht waren boven op haar hoofd. Daarna duwde ze haar moderne groenblauwe bril beter op haar neus. Ze had de opdracht! Ze had hem binnen! Italië was gevallen. Voor haar charme? Voor haar overredingskracht? Voor haar vakbekwaamheid? Het maakte niet uit. Ze had de opdracht binnen. Daar ging het om. Haar grootste opdracht tot nu toe! Ze had zin de directeur te bellen om hem dit grote nieuws te vertellen, maar ze besloot het niet te doen. Dat paste niet bij een zakenvrouw die haar emoties, uiterlijk in elk geval, altijd onder controle had.

Een mail zou ze hem echter wel sturen. Ha! En de chef verkoop, de boekhouder, de... Ze moest een vergadering beleggen. Er moesten afspraken gemaakt worden over het hoe en waarom en vooral het wanneer van de diverse zendingen naar Italië. Wow! Ze was echt in de wolken en streek in gedachten verzonken een pluisje van de mouw van haar donkergrijze colbertje.

Twee jaar werkte ze nu bij Karpet Diem. Twee jaar van ploeteren en zwoegen om zich in te werken, om contacten te leggen met vooral buitenlandse kopers. Twee jaar van

zich verdiepen in alle mogelijke soorten, materialen en kwaliteiten van tapijten – vloerkleden dus. Naar beurzen reizen, zich voorstellen en zakelijk opstellen en vooral laten zien dat ze van wanten wist en dat ze zich aan haar afspraken hield, dat ze betrouwbaar was en dat ze het kon.

Ze glimlachte. Vooral aan dat laatste werd in het begin nogal eens getwijfeld. Haar voorganger was een man geweest en er waren klanten die haar fronsend bekeken hadden, die het niet zagen zitten met een vrouw zaken te doen. Die lieten zich liever door haar voorzien van koffie, eventueel was ze geschikt als gezelschapsdame bij een lunch of diner, maar niet om mee te onderhandelen. Cynthia Vossen liet echter niet met zich sullen. Ze had meteen haar functie duidelijk gemaakt en zich niet als loopmeisje laten gebruiken. Dit was de eerste kroon op haar werk! Eerste, want ze was ervan overtuigd dat er meer zouden volgen.

Natuurlijk had ze in die twee jaar al een aantal orders binnen kunnen halen, maar zo'n grote als deze en dan ook nog bij een nieuwe klant, dat was nog niet eerder gebeurd. Ze legde haar handen op het toetsenbord van haar computer en merkte dat ze trilden. Nou en? Was het onzakenlijk om opgewonden te zijn bij het binnenslepen van zo'n grote opdracht? Zou een echte zakenman niet iets dergelijks voelen wanneer hij dit succes had? En trouwens, wat deed het ertoe? Zij was geen man, integendeel, ze was op en top vrouw en daar schaamde ze zich echt niet voor.

Haar blik gleed door de glazen wand die haar kamer scheidde van de grote afdeling, waar typistes en administratieve krachten hun werk zaten te doen. Opeens zag ze het hoofd Personeelszaken met grote passen door de ruimte lopen. Gevolgd door een man van eind dertig, die ze nog niet eerder gezien had. Een aantrekkelijke man, slank, vlot gekleed. Hij droeg een kostuum en het was duidelijk een kostuum van goede kwaliteit en het zat hem als gegoten. Hij maakte een sympathieke indruk en Cynthia kon

het niet laten hem met haar ogen te volgen. Zou hij hier komen werken? Ze zag hoe ook hij door de ruimte keek en plotseling haar in het vizier kreeg. Ze glimlachte en boog zich toen snel over haar toetsenbord om hem niet het gevoel te geven dat ze in hem geïnteresseerd was. Toch keek ze weer op. Ze voelde hoe haar wangen kleurden, want al kon ze geen woord verstaan van wat het hoofd PZ tegen de man zei, ze wist precies wat hij hem over haar vertelde. ‘Onze accountmanager Export, single, maar koud als ijs, onze ijskoningin dus.’ Nog een blik van de onbekende man, toen was zijn aandacht voor haar voorbij.

Ijskoningin. Ze had het woord opgevangen toen ze op het toilet zat. Voor de spiegel stonden twee vrouwen zich op te maken en ze hadden het over haar! Ze wisten niet dat Cynthia in een van de toiletten was. ‘Ijskoningin’ hadden ze haar genoemd. Omdat ze niet voor de charmes van het hoofd van de afdeling personeelszaken was gevallen, die blijkbaar al heel wat relaties met vrouwelijke werknemers gehad had. Het woord sneed haar door de ziel en wekte herinneringen op. Opnieuw voelde ze de pijn van drie jaar geleden die haar op dat moment het gevoel had gegeven dat haar leven voorbij was.

Met deze baan, in een andere woonplaats en met een compleet andere functie dan ze gewend was geweest, had ze geprobeerd een nieuwe start te maken, een nieuw leven op te bouwen. Daarin was alleen geen plaats voor het hoofd Personeelszaken en dus was ze de ijskoningin. Aan de gelaatsuitdrukking van de vreemde man had ze net gezien dat hij het nu ook wist. Maar het was zo bezijden de waarheid!

Ze keek grimmig naar buiten, waar de zon stralend scheen. Oké, het ging haar goed af koel en zakelijk te zijn. Ze genoot van de afspraken, contacten, gesprekken, ontmoetingen op beurzen. Ze genoot van de kostuums die ze op haar werk droeg. Een jasje en een broek. Vaak in de kleuren zwart of grijs. Een heel enkele keer in bordeaux-

rood. Ze hield van de vele schoenen met hak die ze voor haar werk had aangeschaft. Haar koele en zakelijke uiterlijk en houding brachten ook afstandelijkheid met zich mee. Iets waar ze geen bezwaar tegen had. Ze zat inderdaad niet te wachten op een nieuwe relatie en al helemaal niet met iemand die getrouwd was, zoals het hoofd Personeelszaken! Maar diep van binnen was ze precies het tegenovergestelde. Daar was ze hartstochtelijk, gepassioneerd en vooral geëmotioneerd. Niets koel en zakelijk, maar uitsluitend gevoelsmens. Die natuurlijk ooit, als de pijn niet meer zo voelbaar was, heel graag een nieuwe relatie wilde beginnen. Al zou dat er waarschijnlijk nooit meer in zitten...

Het verraste haar dat ze de pijn weer zo duidelijk voelde. Ze dacht dat ze er wel aardig overheen was. Drie jaar was een lange tijd en vooral in de laatste twee jaren was er zo veel gebeurd door deze nieuwe baan in een totaal nieuwe omgeving. Toch zat het verdriet er duidelijk nog. Ze zuchtte even, maar toen ze haar blik weer naar haar bureau wendde en ze de aantekeningen zag die ze gemaakt had van het telefoongesprek met de Italiaanse klant, maakte haar hart weer een sprongetje van blijdschap. De order. De grote opdracht!

Ze dacht even na en schreef toen een mail aan de hoofden Inkoop en Verkoop en aan de accountmanager Import en nodigde hen uit 's middags om twee uur bij haar op haar kamer te komen voor een korte bespreking. De directeur stuurde ze een korte, zakelijke mededeling per e-mail. Vervolgens zocht ze het telefoonnummer op van hun agent in Italië, die natuurlijk ook moest weten wat Compagnia Tappeti net bij haar besteld had. Zij zouden immers het directe aanspreekpunt zijn als er iets mis ging met de tapijten. Zij zaten in de buurt en Cynthia was maar zelden in Italië.

Ze strekte haar hand uit naar de telefoon en glimlachte. Ze had duidelijk grote vorderingen gemaakt. Ze sprak al Italiaans voor ze hier kwam werken, maar ze wist nog

goed hoe eng ze het vond naar Italië te bellen, bang als ze was dat ze hen misschien niet verstond of dat zij haar niet verstonden. Nu greep ze zonder aarzelen de telefoon en belde ze zelfs met mensen die ze nog nooit gezien had.

Een korte klop op de deur deed haar opkijken. Meneer Ratsma, de directeur, kwam opgewekt binnen, direct gevolgd door de slanke, knappe man. ‘Cynthia, wat geweldig!’ Meneer Ratsma kwam met uitgestoken hand op haar af.

Ze kwam snel overeind, streek haar broek glad en liep om het bureau heen.

‘Gefeliciteerd. Wat een geweldig bericht. Tienduizend karpetten. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

Ze lachte, maar hield zich in. Zakelijk, koel. Toch kon ze niet voorkomen dat haar blauwe ogen licht twinkelden. Ze knikte om hem te bedanken voor de felicitatie. ‘Leuk dat u even persoonlijk langskomt.’

‘Bij zo’n opdracht? Dat spreekt vanzelf. We moeten er zelfs het glas op heffen, vind ik. Dus als je vanavond tijd hebt? Dit is trouwens mijn zoon.’ Hij wees naar de man naast hem. ‘Jakob.’

‘Uw zoon?’ Even gingen haar wenkbrauwen omhoog, ze wist helemaal niet dat hij een zoon had, toen drukte ze de hand die haar werd toegestoken.

Een paar donkerbruine ogen keken haar ondeugend aan, een glimlach hing rond zijn lippen. ‘Ja, ik ben Jakob Ratsma. Ik heb tien jaar in Amerika gewoond, maar nu ben ik van plan me hier te gaan vestigen.’

‘Zonder je mail was ik ook wel met hem langsgesproken,’ zei de directeur glimlachend, ‘want ik wil hem graag aan iedereen voorstellen. Maar over vanavond... Komt het uit om dan iets met ons te drinken? Kun je meteen ook wat uitbreider met mijn zoon kennismaken.’

Ze aarzelde. Het was donderdag. De dag waarop ze altijd naar fitness ging.

‘Een uur of negen, Oranjehotel,’ drong meneer Ratsma aan.

‘Prima. Ik ben er,’ zei ze met een glimlach.

‘Dan kun je meteen iets meer over de klant vertellen,’ vond Jakob. ‘Wat is het voor iemand? Staat hij betrouwbaar aangeschreven? Is hij solvabel? Ingeschreven bij de Italiaanse Kamer van Koophandel?’

Cynthia probeerde de boosheid die in haar opkwam niet te laten merken. Kwam zomaar uit de lucht vallen en twijfelde meteen aan haar capaciteiten! Ze zei niets terug, liet alleen met een kort knikje merken dat ze hem gehoord had.

‘Het is een splinternieuwe klant, zei mijn vader,’ bracht Jakob ter verdediging aan.

Ze knikte nogmaals. ‘Dan zie ik u vanavond wel,’ zei ze en liep weer om haar bureau heen en ging erachter zitten. Haar gezicht stond zakelijk. Er viel niets vanaf te lezen.

‘Ik wil liever weten wat voor soort tapijten ze willen hebben,’ zei de directeur. ‘Dat interesseert me meer.’ Hij glimlachte. Daarna verlieten beide mannen haar kamer. Ze zag ze over de afdeling lopen en merkte dat ze van binnen echt boos was. Wat dacht hij wel niet van haar. Tien jaar in Amerika gezeten en nu zou hij hier de boel wel even overnemen? Ze schrok van het idee, dat vermoedelijk zelfs waar was. Meneer Ratsma was de vijftenzestig al gepasseerd, dus die zou er binnenkort wel mee stoppen. En dan nam *Mister America* het heft dus in handen. Nou, prima, Jakob, ik ben er klaar voor. Val me maar aan als je geen vertrouwen hebt in vrouwen met een leuke functie. Ik ben het inmiddels gewend mezelf waar te maken en zo gauw krijg jij mij niet klein.

Ook de hoofden Inkoop en Verkoop en de accountmanager Import waren enthousiast over deze grote opdracht. Ze planden de leveringen die, op verzoek van de klant, eens per maand zouden plaatsvinden. De inkoper zou direct de orders gaan uitzetten bij de diverse bedrijven waar hun tapijten gemaakt werden. Ze kochten in Denemarken, België, Duitsland, India, Afghanistan, Paki-

stan, Marokko en China in en de Italiaanse klant had zoveel verschillende karpetten besteld dat er bij elke fabriek wel iets ingekocht moest worden. Het hoofd Verkoop wreef vergenoegd in zijn handen. De accountmanager nam alle gegevens over die Cynthia over de klant verzameld had en was al net zo tevreden. 'Dus een klant die geld heeft en betaalt,' zei hij opgetogen.

Hun gesprek duurde langer dan Cynthia verwacht had. Pas tegen halfvijf vertrokken ze weer. Meteen daarop werd er op haar deur geklopt en zag ze door de glazen wand heen dat Malou voor haar deur stond. Ze stak haar hand op en de jonge vrouw kwam binnen. 'Ga je nog naar fitness vanavond?'

'Tuurlijk. Het is immers donderdag!'

'Ga je niet met de baas... eh...'

'Ja, ik ga wat met hem drinken ter ere van de grote opdracht die ik binnengehaald heb vandaag, maar eerst naar fitness, hoor!'

'Grote opdracht?'

Cynthia knikte. 'Ik heb voor een nieuwe klant gezorgd, een grote. Hoezo?'

'Hm, ze zeiden dat je met de baas en zijn zoon uit eten ging.'

'Wie zijn 'ze'?'

Malou haalde haar schouders op.

Cynthia keek even naar buiten. Dat zou het hoofd Personeelszaken wel verteld hebben en als het dan niets werd tussen Jakob en haar kon hij nog harder rondvertellen dat ze koud als ijs was en als het wel wat werd, zou hij op wraak zinnen.

'... kapot. Kan dat?'

Cynthia keek verward op. Ze had helemaal niet gehoord wat Malou zei. 'Sorry, zeg het nog eens.'

'Je zit met je gedachten bij de zoon, ik zie het wel,' zei Malou lachend, 'hij is ook een stuk, maar ik vroeg of ik met jou mee kan rijden naar fitness, mijn auto is kapot.'

'O, best, hoor. Ik moet nog wat opruimen en een paar

mails versturen, maar ik ben tegen halfzes wel klaar. Is dat goed?’

‘Super. Het is wel een uur lopen hier vandaan. Zie je!’ En weg was Malou.

Een stuk. Was Jakob een stuk? Ja, natuurlijk was hij een stuk. Al was ze niet naar een man op zoek, hij had toch ogenblikkelijk haar aandacht weten te vangen, alleen maar door over de afdeling te lopen. En toen ze hem van dichtbij zag, vielen zijn ondeugende ogen op en wist ze dat ze die vaker wilde zien. Hij had alleen niet van die vragen moeten stellen, waarmee hij liet blijken eigenlijk geen vertrouwen in haar als accountmanager te hebben! Of had hij geen vertrouwen in zichzelf?

Na haar wekelijkse fitnessstraining bracht ze Malou naar huis, die in eerste instantie protesteerde. ‘Je hebt me ook al meegenomen.’

‘Joh, stap in. Het is een kleine moeite en mijn auto doet het werk, hoor!’ Cynthia veegde haar voorhoofd af met de handdoek die ze nog om haar schouders had hangen van het douchen. ‘Krijg jij het ook altijd zo warm van de training?’

Malou lachte. ‘Echt wel, maar dat is juist goed. Dan weet je dat je wat gedaan hebt. Ga jij alleen op donderdag?’

‘Jij niet dan?’

‘Nee, ik ga drie keer in de week.’

‘Drie keer? Waar haal je de tijd vandaan?’

‘Ach...’ Malou haalde haar schouders op. ‘Ik heb het er gewoon voor over. Ik wil er graag goed uitzien en ik heb een afschuwelijke hekel aan vet. Aan mijn lijf wil ik geen grammetje vet!’

‘Joh, je ziet er al fantastisch uit. Ik ben soms gewoon jaloers op je!’ Cynthia keek opzij naar de vrouw die zeker tien jaar jonger was dan zij. Ze wist best dat ze er zelf ook nog erg goed uitzag voor haar vierendertig jaar, maar van Malou kon ze het nooit winnen.

‘Overmorgen is mijn auto weer klaar,’ vertelde Malou en

ze sprong van de hak op de tak door er achteraan te vragen: ‘Wat vind jij van die Jakob Ratsma? Hij is eerder van jouw leeftijd dan de mijne.’

‘Hij ziet er goed uit, maar verder weet ik niets van hem,’ zei Cynthia kortaf. Ze wilde Malou echt wel naar huis brengen, maar op dit soort privévragen zat ze niet te wachten.

‘Ik vind hem echt mooi, weet je, maar ja, ik ben maar een typiste, naar mij kijkt hij toch niet. Zou hij de zaak van zijn vader overnemen?’

‘Geen idee. Meneer Ratsma heeft me daar niets over verteld.’

‘Waar gaan jullie wat drinken?’ vroeg Malou nieuwsgierig.

‘In het Oranjehotel en wat heeft je beroep er nou mee te maken?’

‘Ha, je denkt toch niet echt dat de zoon van de directeur wat met een typiste wil. Ja, misschien voor een avontuur-tje, maar nooit voor echt. Wat trek je aan?’

‘Hoezo?’

‘Nou, het Oranjehotel is niet niks. Daar ben ik bijvoorbeeld nog nooit geweest. Veel te chic!’

Cynthia zweeg even. Ze had er nog niet over nagedacht. Malou had gelijk. Het was een chic hotel, maar moest ze iets anders aan dan naar haar werk?

Die vraag stelde ze zich opnieuw toen ze thuis voor haar kledingkast stond. Toch dacht ze er niet lang over na. Ze pakte een zwarte lange broek en een zwart topje en haar korte bordeauxrode jasje. Haar haren, die losgegaan waren tijdens de fitness, kamde ze opnieuw strak achterover en bond ze weer vast boven op haar hoofd. Ze keek in de spiegel en knikte tevreden. Het topje maakte het net iets minder zakelijk dan haar gebruikelijke blouse, maar een zakelijke uitstraling had ze nog steeds. Ze kleurde haar lippen opnieuw en koos een bril met zwart monteur. Dat gaf haar een wat streng uiterlijk en dat was precies de bedoeling.

Eigenlijk verheugde ze zich toch wel op dit onverwachte uitje. Ze ging zelden uit. Ja, op reis voor haar werk, op donderdag naar fitness, maar iemand om mee uit te gaan had ze hier nog niet gevonden. Het was moeilijk nieuwe vrienden te maken in een nieuwe omgeving. Bovendien had ze zich afstandelijk opgesteld. Misschien dat een paar vrouwen van haar werk haar wel mee wilden nemen als ze gingen stappen, maar die had ze tot nu toe niet de kans gegeven haar te vragen door haar afstandelijkheid. Eigenlijk was ze erg alleen, voelde ze nu. Meestal was dat heel welkom, want dan wist ze ook precies waar ze aan toe was, maar ze ontdekte nu dat het ook best leuk was om een afspraak te hebben. Al was het met de directeur en zijn ietwat arrogante zoon.

Vanuit de keuken hoorde ze een geluidje. De magnetron was klaar. Snel haalde ze er de halve pizza uit en ging ermee aan de eettafel in de huiskamer zitten.

Ze moest iets in haar maag hebben, want ze was alleen voor een drankje uitgenodigd en drinken op een lege maag, dat kon verkeerd vallen. Ze had de krant, toen ze het flatgebouw inkwam, uit de brievenbus gehaald, meegenomen naar boven en op de tafel gelegd. Terwijl ze een hap van de pizza afbeet, gleden haar ogen over de koppen op de voorpagina. Sommige artikelen las ze helemaal. Ze keek op haar horloge en zag dat ze geen tijd meer had om verder te bladeren.

Ze haastte zich naar de keuken, spoelde haar bord af en zette het in de afwasmachine. Daarna waste ze haar handen zorgvuldig, bekeek nog even haar lange roodgelakte nagels, maar die zagen er prima verzorgd uit. Toen greep ze haar autosleutels, liep haar flat uit en ging met de lift naar beneden.

‘Ha, daar is mijn accountmanager voor de export!’ Meneer Ratsma ging staan. ‘En wat zie je er weer prachtig uit. Neem plaats. Ik heb champagne besteld, maar ik weet niet eens of je daar wel van houdt.’

Cynthia lachte naar de directeur en draaide toen haar hoofd naar zijn zoon, die ook was opgestaan. Ze lachte ook naar hem voordat ze tegenover hen ging zitten. ‘Op zo’n grote opdracht drink ik graag een glas champagne,’ zei ze.

‘Mooi.’ Meneer Ratsma stak een hand op en de ober kwam meteen met de fles champagne aanzetten. Hij wilde de drank inschenken, maar meneer Ratsma stuurde hem weg. ‘Dat doe ik zelf,’ vond hij.

Cynthia keek toe hoe hij de champagne in de drie glazen schonk, ondertussen was ze zich terdege bewust van de onderzoekende blik van Jakob. Ze probeerde hem te negeren, wilde vooral niet de indruk wekken dat ze in hem geïnteresseerd was. Oké, hij zag er geweldig uit en het veraste haar dat ze hem ‘een stuk’ vond, maar ze wilde niets van hem en niets met hem, of hij nu de zoon van de directeur was of niet. Ze wilde dan ook geen enkele aanleiding geven. Daar kwam bij dat hij haar ogenblikkelijk zou laten vallen als hij haar grote geheim kende. Daarvan was ze overtuigd. Hij kon trouwens heel goed getrouwd zijn en waarom zou hij eigenlijk precies in haar geïnteresseerd zijn? Ze glimlachte inwendig om zichzelf, maar ze wist het antwoord: het waren zijn onderzoekende en ondeugende ogen die haar dat idee gegeven hadden.

‘*Salute*, zullen we maar zeggen,’ zei de directeur lachend. ‘Of is dat geen proost in het Italiaans?’

‘*Si, salute!*’ Ook Cynthia hief haar glas, keek van de een naar de ander, nam een slok van de bruisende goudkleurige drank en knikte naar de beide heren.

‘En vertel eens,’ begon Jakob. ‘Wie is die Compagnia Tappeti?’ Hij keek haar belangstellend en met een innemende lach aan, toch voelde Cynthia de vraag als een steek onder de gordel.

‘In Italië een van de grootste importeurs op het gebied van karpetten,’ zei ze. Ze keek hem recht aan. Ze wist dat ze haar werk goed gedaan had, maar ze wist ook dat ze zich als vrouw telkens opnieuw moest bewijzen. Was ze een

man geweest, dan had hij haar beslist joviaal op de schouder geslagen en uitsluitend gefeliciteerd.

‘Dat zegt niets,’ zei hij inderdaad vernietigend, al bleef hij vriendelijk glimlachen. Hoe had ze ook maar een seconde kunnen denken dat hij wat in haar zag als vrouw?

‘Natuurlijk niet,’ zei ze net zo vriendelijk glimlachend. ‘Zelfs de betrouwbaarste bank kan failliet gaan. Tappeti is echter een volledig betrouwbaar bedrijf. Voor te late betalingen, laat staan het uitblijven van betalingen, hoeven we niet bang te zijn.’

‘Dat klinkt geweldig,’ zei Jakob met een ernstig gezicht, ‘maar Italianen zijn charmeurs en maffiosi tegelijk. Ze lijken betrouwbaar, maar zijn het vaak niet.’

Ze keek hem zwijgend aan. Hij zat haar midden in haar gezicht te beledigen en dat voelde niet goed. Ze begreep dat hij haar niet op haar blauwe ogen geloofde, zoals zijn vader inmiddels wel deed, maar die had haar nu natuurlijk ook al twee jaar meegemaakt. Hij kon echter wel iets van dat vertrouwen van zijn vader overnemen, toch?

‘Wat wil je zien?’ vroeg ze met een zo zakelijk mogelijke stem.

‘Hun winst- en verliesrekening van de voorgaande jaren. Hun inschrijving bij de Kamer van Koophandel. En vooral graag minimaal twee referenties.’

Wat was ze blij dat ze hierop gerekend had. Ze pakte haar zwartleren aktetas die ze naast haar stoel gezet had en legde die op haar schoot. Ze zocht er even in en overhandigde hem toen een stapeltje papieren. ‘Alsjeblieft. Nog meer?’ vroeg ze met een koele blik in haar ogen.

Hij bladerde er vluchtig doorheen en keek haar toen indringend aan. De blik in zijn ogen was veranderd. Er sprak nu bewondering uit. ‘Je hebt je zaakjes prima voor elkaar!’

‘Dank je,’ zei ze afgemeten, terwijl ze de papieren weer van hem aannam en in haar tas stopte, waarbij ze haar hoofd boog, zodat hij niet kon zien dat hij haar verwarde. De bewondering had oprecht geleken, en dat vleide haar,

al deed de belediging nog steeds zeer. Hij wekte tegenstrijdige gevoelens in haar op. Hij was aantrekkelijk, charmant, maar tegelijk vijandig. Het was duidelijk dat hij niet van zakenvrouwen hield, wel van vrouwen.

‘Ik heb je gezegd dat Cynthia goed is,’ zei zijn vader met geïrriteerde stem. ‘Niet alleen beledig je haar door haar duidelijk te laten voelen dat je haar niet vertrouwt, maar mij beledig je ook, door mijn keuze van werknemers niet te accepteren.’

Cynthia durfde niet op te kijken. Het liefst wilde ze meneer Ratsma dankbaar aankijken, maar een koele zakenvrouw toonde haar emoties niet. Dat hij echter zijn zoon een uitbrander gaf waar ze bij zat, ging wel heel ver en opnieuw voelde ze bewondering voor de directeur.

Jakob lachte en haalde zijn schouders op. ‘Ik heb ook ervaring, al was het dan niet hier maar in Amerika, en als ik het bedrijf overneem, wil ik weten waar ik aan toe ben en met wie ik van doen heb.’

Nu keek Cynthia hem met opgetrokken wenkbrauwen aan, alsof de gedachte dat hij het bedrijf over zou nemen nog niet in haar opgekomen was. Verrast wendde ze zich tot haar baas. ‘Gaat u ermee stoppen?’

‘Tja, ik word in oktober zeventig, dus het mag wel eens, maar ik ga niet helemaal stoppen, hoor. Ik blijf altijd in de buurt als adviseur.’

Ze knikte begrijpend. In oktober. Dat was over vier maanden. Vier maanden de tijd dus om zich opnieuw waar te maken, maar nu voor Jakob. Aan de blik in zijn ogen te zien was dat niet voldoende. Ze hoopte dat ze niet merkten dat ze inwendig zuchtte. Ze had zo haar best gedaan en het ging zo goed, maar onder Jakobs ogen leek ze weer van onderaf aan te moeten beginnen.

‘Je werkt nu twee jaar bij Karpet Diem?’ vroeg Jakob alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

Ze knikte en nam een slokje van de champagne.

‘En wat deed je hiervoor?’

Hier had ze dus echt geen zin in. ‘De chef PZ heeft vast

wel een uitgebreid dossier over mij,' zei ze koel.

'Dat denk ik ook wel, maar ik hoor het liever van jou,' hield hij vol. Ondertussen wierp hij haar zijn charmantste glimlach toe en ze moest toegeven, dat die er wel heel verleidelijk uitzag.

'Ik heb diverse werkgevers gehad en meerdere cursussen gevolgd, maar echt tevreden met wat ik deed was ik nooit. Tot ik bij Karpel Diem kwam. Ik voel me hier thuis, dit is werk wat ik met erg veel plezier doe.'

'En je bent single?'

'Jakob,' siste zijn vader.

'Ach, als ik haar dossier opvraag bij PZ zal dat er ook wel instaan, toch?'

'Ik ben alleenstaand, ja en jij?' flapte ze er zeer onzakelijk uit, maar vreemd genoeg wilde ze weten waar ze aan toe was met hem. Ze had namelijk het gevoel dat hij ondanks zijn wantrouwen aangaande haar zakelijke kunnen toch met haar zat te flirten en als bleek dat hij getrouwd was, had ze haar standpunt al ingenomen.

Hij schoot in de lach om haar vraag. 'Wat zou je willen dat ik antwoordde?' Hij keek haar uitdagend aan.

Cynthia liet hem een minzaam glimlachje zien. 'Het maakt mij niet uit of mijn baas getrouwd is of niet. Als hij maar prettig in de omgang is.'

'Die zit,' zei meneer Ratsma lachend. '*Salute!*' Hij hief opnieuw zijn glas. 'Drink eens door, meisje, de fles is nog lang niet leeg. Wacht, ik zal ook wat borrelhapjes bestellen. Daar heb ik namelijk echt zin in.'

Maar terwijl de directeur even met de ober in gesprek was, boog Jakob zich naar Cynthia toe en fluisterde hij in haar oor: 'Weet je waar ik zin in heb? Om die speldjes uit je opgestoken haar te trekken en mijn handen door je losse haren te halen.'

HOOFDSTUK 2

Was ze dikker geworden? Verwoed sjarde Maria aan het lijfje van de lange jurk, die vorig jaar nog als gegoten zat. Ze wierp een hulpeloze blik in de spiegel, maar dat hielp niet veel. Op blote voeten en met de wijde rok zwaaiend rond haar benen haastte ze zich naar de badkamer, waar ze haar contactlenzen indeed. Zo, dat was een heel stuk beter. Nu zag ze tenminste wat ze deed. Opnieuw begon ze aan haar jurk te trekken. Het lijfje met smokwerk leek echt strakker te zitten dan het jaar ervoor. Toch had ze op de weegschaal niet gezien dat ze in gewicht was toegenomen. Ze liep terug naar de slaapkamer en bekeek zichzelf in de grote spiegel. Onzin, ze zag er nog steeds geweldig goed uit. Ze glimlachte en draaide een rondje. De donkerblauwe wijde rok danste met haar mee. Het leek haast alsof de witte bloemetjes op de rok ervan opengingen. Ze gleeed met haar hand over de dunne stof die in kreukelvrije golven rond haar benen viel. Daarboven het strakke lijfje en daar weer boven haar borsten, die in deze jurk voller leken dan ze in werkelijkheid waren. Misschien kwam het ook omdat de jurk geen mouwen had. Twee dunne spaghettibandjes sierden haar schouders. Ze zag er romantisch uit. Het enige wat nog ontbrak was haar hoed. Ze haalde het grote strooien geval boven uit de kast en zette de hoed op haar hoofd. Prachtig! Ze was er bijna klaar voor. Ze zette de hoed weer af en zocht in een laatje naar een donkerblauw lint. Dat knoopte ze rond de bol van de hoed. De twee slierten liet ze aan de achterkant naar beneden vallen. Perfect.

Ze legde de hoed op haar grote bed, liep weer naar de badkamer en borstelde haar lange haren die in krullen op haar schouders vielen. Een beetje blauw op de ogen, een beetje rood op de wangen, meer niet. Donkerblauwe sandaaltjes had ze ook nog, al kostte het even tijd om ze te vinden. Vorig jaar was het weer niet zo denderend geweest en had ze de jurk met sandalen weinig gedragen. Maar nu scheen de zon en op de thermometer op haar balkon had ze gezien dat het buiten 26 graden was. Prima weer voor deze jurk. Zo. Sandalen aan, hoed op, stola om voor het geval het toch niet warm genoeg was voor blote schouders. Ze was er helemaal klaar voor. Haar uitstapje kon beginnen. Ze grinnikte, terwijl ze kleine dansspasjes maakte en zo in de huiskamer belandde. Daar lagen de krantenknipsels die ze zorgvuldig uitgezocht en opgespaard had. Ze pakte ze op en voelde de kriebels in haar lichaam. Het was misschien een vreemde hobby, maar het was haar grootste. Op huizenjacht gaan. Daar kon ze zo van genieten. Het was haar lust en haar leven. Het leukste eraan was haar fantasie. Die ging altijd met haar op de loop en dat liet ze uitgebreid gebeuren. In die fantasie kon ze al haar gedachten en gevoelens kwijt en ze deed er niemand verdriet of kwaad mee, zichzelf ook niet. In tegendeel, ze gloeide er altijd van en voelde zich op zulke momenten in- en ingelukkig. Onder de knipsels lag de kaart van de omgeving, waar zelfs de kleinste weggetjes en gehuchten op stonden. Even keek ze naar de eerste huizenadvertentie, vond het adres en gleed met haar blik over de kaart om zeker te weten welke kant ze uit moest rijden, al had ze de kaart de avond tevoren al uitgebreid bestudeerd en haar route bepaald. Eerst de winkel, dan het droomhuis en ten slotte de molen. Ze greep haar autosleutels van het kastje in de hal, slingerde haar kleine rieten handtasje om haar schouder en ging naar buiten.

In de auto was het al warm van de zon. Overmoedig deed ze het schuifdakje open. Heerlijk. Het was weekend en het was zomer. Wat wilde een mens nog meer? Ze grinnikte,

want dat wist ze wel. Mooie huizen zien.

Het eerste adres was een halfuur rijden. Het was een winkel geweest die nu als woning te koop werd aangeboden. Een winkel was in principe niet iets waar ze gek op was, vooral vanwege de grote winkelruit die erin moest zitten en vermoedelijk ook nog vlak aan de straat. Maar omdat er stond dat er veel voorraadruimte was, had ze de advertentie toch uitgekozen. Opgewekt reed ze het dorp in. Ze vond de winkel meteen, want een groot plakkaat op het raam gaf aan dat hij te koop stond. Ze parkeerde een eindje verderop en stapte uit. Ze greep haar hoed, die ze in de auto afgedaan had, omdat ze er anders niet inpaste en zette hem op. Haar tasje hield ze in haar hand. De zon scheen stralend en de mensen in de straat waren vrolijk, knikten of groetten lachend. Ze reageerde net zo lachend, maar voelde zich toch enigszins teleurgesteld. De winkel lag echt in het centrum van het dorp, aan de grote straat, en het was er druk. Nee, hier viel niet echt over te fantaseren. Toch liep ze met vrolijke passen over de stoep in de richting van de winkel. Het gebouw was oud en trok haar wel. Oude gebouwen hadden iets, vond ze. Natuurlijk zag ze ze het liefst van binnen, maar die kans zat er vast niet in. Ze wist heel goed dat kijkers niet zomaar binnen gelaten werden. Daarvoor moest je een afspraak maken met de makelaar. Dat had ze dus niet gedaan, omdat ze heus wel wist dat ze het pand niet kopen wilde. Ze wilde het alleen maar zien en ervan dromen. Dat was misschien net zo stom als naar voetbal kijken, dacht ze lachend in zichzelf. Een paar uur naar 22 mannen kijken die achter een bal aan rennen. Je opwinden, schreeuwen, teleurgesteld voelen en dan was het weer voorbij. Zoiets was dit ook. Eigenlijk precies hetzelfde! Er waren alleen maar weinig mensen die op deze manier op huizenjacht gingen en ze wist dat anderen het vreemd vonden als ze erover praatte. Dus dat deed ze dan ook niet meer. Het was haar geheimpje geworden, waar ze in haar eentje van genoot.

Toen ze voor de winkel stond, ging de deur open en kwam

er iemand uit. ‘Hallo, was u geïnteresseerd in de woning?’ Een oudere man kwam op haar af en stak zijn hand uit. ‘Ik ben Everts, makelaar.’

‘Misschien wel,’ zei ze glimlachend. ‘Maria.’ Ze schudde zijn hand. ‘De voorraadruimte wekte mijn belangstelling op.’

‘Kom dan maar even binnen. Ik wilde net weggaan, maar ik heb nog wel even speling voor ik bij het volgende huis verwacht word.’

Enthousiast door dit buitenkansje volgde ze hem de winkel in. Het was best een grote ruimte, de winkelruimte, en er viel beslist een mooie woonkamer van te maken. Maar de ruimte achter de zaak was verrassend. ‘Dat kun je toch echt aan de voorkant niet zien,’ zei ze verbaasd. ‘Wat is het hier groot!’

Meneer Everts keek haar enthousiast aan. ‘En wat je er allemaal mee kunt doen! Je kunt de woonkamer hier bouwen, dan heb je uitzicht op je eigen tuin, al is die niet groot, maar toch. Bijvoorbeeld schuifpuien erin.’

Ze knikte. ‘Leuker dan aan de voorkant, waar iedereen vlak langs het raam loopt, maar je zou er ook een grote badkamer kunnen bouwen en een leuke slaapkamer.’

‘Je kunt er van alles mee doen, want boven de winkel is het eigenlijke woonhuis. Daar kan je ook gaan wonen en dit gebruiken voor werkruimte of speelruimte voor de kinderen.’

Haar gezicht betrok even, maar ze schudde haar gedachten weg en reageerde niet op zijn opmerking. ‘Een kamer met fitnessstoestellen lijkt me ook erg aantrekkelijk,’ zei ze terwijl ze achter hem aanliep en de verschillende voorraadkamers bekeek, maar hoe meer ze zag, hoe onprettiger ze zich begon te voelen. Er hing op de een of andere manier een naargeestige sfeer in de ruimtes.

‘Ik hoor het al,’ zei meneer Everts lachend, ‘jij ziet het wel zitten.’

‘Eigenlijk niet,’ zei ze eerlijk.

‘O?’

‘Nee, er moet te veel aan gebeuren. Het is hier koud en kil. Er zal verwarming aangelegd moeten worden, ramen geplaatst. Alle muren en vloeren moeten bekleed worden. Het is veel te kaal,’ vond ze.

‘Wat had je dan verwacht?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Geen idee, daarom kwam ik ook kijken.’

‘Wat zoek je dan?’

‘Het mag best oud zijn, maar het moet wel meer sfeer hebben dan dit.’

‘Maar als je hier toch alleen maar wilt fitnessen, wat maakt het dan uit? Zullen we even naar boven gaan?’

Ze schudde haar hoofd. Op de een of andere manier sprak dit huis haar totaal niet aan. Het stond haar zelfs opeens tegen. Ze zag zich hier niet zitten en dat was wel de voorwaarde voor haar belangstelling. Als ze zichzelf niet in deze ruimte kon plaatsen, kon ze ook niet fantaseren. ‘Bedankt, meneer Everts, ik heb genoeg gezien. Het is niet wat ik wil.’ De man keek haar teleurgesteld aan. ‘Ik dacht anders...’

‘Ja, de ruimte was groter dan ik dacht, maar...’ Ze rilde, trok de stola dichter om haar schouders en draaide zich om. Hij volgde haar, hield de deur voor haar open en liet haar galant voorgaan naar buiten. Ze schudden elkaar nog even de hand, toen liep ze terug naar haar auto. Jammer, maar het had erin gezeten. Op naar het volgende huis! Dat beloofde veel meer! Want dat lag niet aan een drukke straat. De tekst van de advertentie kende ze inmiddels uit haar hoofd. ‘Vrijstaand huis met zes slaapkamers, de grote tuin ligt op het zuiden’. Oef, ze kreeg het er warm van en vergat ogenblikkelijk de rillingen die de winkel haar gegeven had. Dit was een droomhuis. Wat zou je zo’n huis leuk kunnen inrichten! Elke kamer in een andere kleur. Een aparte televisiekamer, misschien zelfs wel een kamer voor fitnessstoestellen. Een werkkamer en een droom van een slaapkamer.

Ze tuurde door de voorruit. Hier moest het ergens zijn, maar het leek er eerder op dat ze het dorp weer aan het uit-

HETTY LUITEN

Uit evenwicht

Aan de ene kant is er Cynthia, de koele, zakelijke accountmanager, en aan de andere kant is er Maria, de romantische vrouw die in haar vrije tijd op huizenjacht gaat, alleen maar om te fantaseren over hoe het zou zijn om in zo'n huis te wonen. En er is Jakob, die zowel arrogant als charmant is en besluit verder te gaan met Cynthia, terwijl Lesley, de psycholoog, droomt van een leven met Maria.

Maar verbroken relaties uit het verleden staan in de weg. De opgelopen beschadigingen zijn niet zomaar genezen en verwerkt. Gevoel en verstand willen vaak elk een andere kant op. Twijfel slaat toe en het evenwicht lijkt zoek. En dan is een verkeerde keuze gemakkelijk gemaakt.

Van Hetty Luiten verschenen eerder de Sterke Vrouwenromans *De bekentenis*, *Als dag en nacht* en *Verdwenen op IJsland*.

NUR 301

ISBN 978-90-205-2926-5

9 789020 529265

www.kok.nl